

— Тръбва да я отнеса на мама за да оздравѣе. Тя е моя късметъ.

— Та какъвъ по-голѣмъ късметъ, глупчо, отъ това царство — засмѣли се тѣ отново. — Вижъ, всичко тукъ е злато. Забравй майка си, остани тукъ и тукъ ще си намеришъ късмета.

Момчето поклатило глава и отговорило :

— Не тръгнахъ азъ злато да търся. Не ми трѣбва то. Моятъ късметъ е другъ.

И отново тръгнало. Сега вече стигнало до безкрайно море, дето билъ краятъ на свѣта. На пѣсѣчния брѣгъ лежала корава пита отъ най-черно брашно, ненамазана

не само съ медъ, но дори и съ вода — напукана, сиромашка пита. Задъхано отъ радостъ, момчето грабнало тая пита и я притиснало до гърди. И когато се навело, видѣло лицето си въ морската вода : то вече не било момче, а снаженъ момъкъ — толкова години търсило късмета си.

Капналь билъ отъ гладъ момъкътъ, но не отчупилъ къшей отъ питата. Нали трѣбва първенъ майка му да вкуси и оздравѣе ? И бързо припналь той назадъ. Когато минавалъ презъ Златното царство, чудноватитѣ хора се кискали следъ него и го наричали глупакъ. Но той не ги чуваль и отминаль. Въ Каменното царство никой го не погледналь и попиталь. Но когато дошълъ въ Слѣпото царство — изведнажъ го обградили тѣлпа слѣпи хора и почнали да го молятъ :

— Ние не виждаме нищо. Не можемъ дори да се нахранимъ. Сложи въ ржцетѣ ни парче хлѣбъ !

Момъкътъ си казалъ : „Наистина, азъ имамъ цѣла пита. За мама стига единъ кжсъ.

И раздалъ на слѣпитѣ по-голѣмата часть отъ питата. А тѣ цѣлували ржцетѣ и нозетѣ му, и съ благословии го изпратили.